

אולי, יש מי שיאמר — עלינו לקבלם ולשפוט אותם כאן. כותב שורות אלה גורס אחרת: אין לנו איתם ולא-כלום! חוקי השבות המאפשר להם להתאזרח בישראל, ללא אבחנה, רק מפני שנולדו לאם יהודיה, אינו עומד במבחן המושגים של מדינה מודרנית.

כל מדינה הדואגת לאזרחיה, מקפידה שלא יחדרו לה תוכה אנשים לא רצויים, שאין כל חובה מישפטית או מוסרית לקבלם.

מדינת ישראל, הנאבקת על עצם מהותה — חייבת להזהר מכך שבעתים. דברים אלה הופיעו בשמו של החתום מטה בעיתון „הארץ“, במאמר תחת ה„הזיהומים המסכנים את ביטחוננו“, על זה קפץ ד"ר אמנון רובינשטיין כמוצא שלל רב, במאמר תחת הכותרת „גזענות ירדנית בי„הארץ“, מיום 16.6.75.

וכך הוא כותב: „אלה הם דברים קיצוניים, בסיגנון זכור לרע, שצריך לדחותם אפילו בלי להתווכח איתם... הן עובדה כי דברים אלה נכתבו בידי יהודי, אחרי כל מה שקרה לעם היהודי, מוכיחה כי יש בקירבנו אנשים שלא למדו דבר מהעבר.“ אכן, סיגנון נאה לסטואר פוליטי משכיל, הדואג מראש שאם יש גזענים יהודים מחד ומושעים יהודים מ"אידך — גם אלה וגם אלה יצביעו עבורו בבחירות. ומי יודע? למושעים יהודיים בעולם יש הרבה כסף. אם יש מי שידאג להם בכנסת — אולי כדאי לתרום לקרן הבחירות שלו? ואכן, בחשבון גס אפשר להוכיח, שבכספי המאמיה היהודית בי"עולם אפשר לקנות את השילטון הישראלי כולו — פשוט-כמשמעות.

נביאי-השקר הפיקח, תחושה להיחשף במלואו, מעדיף לחרוש את מוזמותיו מ"אחרי הגב הבטוח של אישיות מכובדת ובלתי-יחשודה. כזו היתה אישיותו של פאול מן-הינדנבורג — רמטכ"ל גרמניה הקיסרית לשעבר, שמאחרי גבו התבצר שילטון הצמד היטלר-גבלס, וכזו היתה אישיותו של רבי-אלוף מוחמד נגיב, שלה נוקה חבורת חורשי-המוזמות בראשותו

קאריקטורה ב"עמקם" הניבזיות ביותר

של גמאל עבד-אלנאצר במצרים. דמותו של הרבי-אלוף הישראלי ב"דימוס, שנחקה עלידי הד"ר רובינשטיין לשמש שלט לקידום קארירה פוליטית משלו, דומה מדי לאותן דמויות מכורזות ובלתי-מיוקיות שמאחוריהן טיפסו נביאי-שקר שילטון.

נביאי שקר, שלא גורל העם כואב להם, כי מעולם לא טעמו מהחלק המר של הגורל; נביאי-שקר — שיגודו כל דבר הנעוץ לאון השומע, אבל לא יעש דבר שאינו נעים לעצמם; נביאי-שקר — שיעשו ברית עם השטן ובלבד שיעניק להם נתח בשילטון; נביאי-שקר — הזקוקים לעם שאיבד את כושר ה"שיפוט, כדי להפילו ברשת דיבריינועם, והזקוקים לדמות הינדנבורגית — שעל גבה יטפסו אל השילטון.

פורסמה בשנות ה-30' בעתון היהודי הסובייטי. על הדגל כתוב „התערבות“, כ"שהכוונה לזומה נאצית-יהודית-סוציאלי-דמוקרטית לפלישה לבית-המועצות.

אילן אשרוב (בתמונה עם אשתו) נרצח ב-1972, מאז צי'ם חדשו

כוננים היינו רוצחיו

יחידי הטוען כי הוא תפימפשע. דבי רים דומים נשמעו בפרשה אחרת באותה תקופה. בפרשת רצח שני אנשי העולם-התחתון, עזרא ש"טוב מירזחי ואהרון אל-מליח, שגם בה הוזכר שוב ושוב שמו של יוסף עמיאל, הואשם סלומון אבו. הי"מרצה עתה עונש מאסר-עולם באשמת רצח מירזחי ואלמליח. גם סלומון אבו טרי עז בתוקף כי נעשה לו עוול, וכי הוא יושב בכלא על לא עוון.

„כושי" עשה את שלו

גירסתו של אבו, ששהה בארץ רק חודשיים כאשר נעצר באשמת הרצח, הגיעה לפתע תמיכה במקור בלתי-צפוי. שימעון „כושי" רימון הדהים את חוקרי מיטרת ישראל בוידיו מפורט ששלח מ"בית-הכלא בגרמניה, שם הוא מרצה עתה תשע שנות מאסר באשמת השתתפות ב"כנופיית הקשר-הישראלי. בוידיו זה, ש"נתפרסם לראשונה בהעולם הזה, נטל על עצמו כושי את האחריות לרצח שבו מואשם סלומון אבו, ולרציחות נוספות שה"חקירה סביבן היתה קשה במיוחד ונסתי"בוותיהן לטות בערפל עד היום.

הודאתו-מירצון של כושי נשכחה כעבור זמן קצר. גירסת המיטרת היתה כי כושי פועל בשליחותם של מנהיגי כנופייתו, ש"ביקשו בכך לגמול טובה לסלומון אבו על שתיקתו, והמנצלים את אופיו המיוחד של כושי ואת מצבו הנפשי המעורער בכלא הגרמני. לפני שבועיים הוכו חוקרי-המיטרת בתדהמה מחודשת, אחרי הודאתו הדראמית של כושי התפרסם וידיו נוסף, שבו נטלת על עצמה דמות חדשה את האחריות לרצח אילן אשרוב, הרצח שבעיקבותיו יושב בבית-הכלא לוסיון ליאוונטה. האיש שהודא במפתיע ברצח אילן אש-

רים. חברי-ולסחיסה של אשרוב חשדו בו כי רימה אותם והגדיל את חלקו בשלל על חשבונם. השותפים החליטו לחסל את אשרוב, ותיפשו להם חרבי-להשכיר. התשר"לום שהוצע עבור ה"חווה" (החיסול) היה 50 אלף לירות.

את החקירה המיטרתית בפרשה זו ניהל צוות מיוחד, בראשותו של ניצבי מיטרה ראובן מינקובסקי. החקירה היתה קשה ומסועפת, ובמהלכה נעצרו ונחקרו עשרות חשודים. בשלבי הסיום של החקירה התמקדו החשדות על שני אנשים. האחד היה יוסף עמיאל עצמו, והשני עולה-הה"ש מרומניה בשם לוסיון ליאוונטה. הגד השניים הוגשו כיתבי-אישום, אך יוסף עמיאל שוחרר לאחר שלא נמצאו הוכחות נגדו. לוסיון ליאוונטה הורשע בדיון, ונידון למאסר-עולם באשמת רצח אילן אשרוב.

יוסף עמיאל עזב את הארץ. הקרקע החלה בווערת מתחת לרגליו. הוא עלה לגדולה על מדרכות אמסטרדם ופרנקפורט. שם הקים רשת להברחת והפצת הרואין. לאחר-מכן נחשפה הרשת וחבריה נתפסו ונשפטו במישפט שכונה „הקשר הישראלי". עמיאל עצמו הצליח להימלט מגרמניה לפני מישפטו, אך נתפס לבסוף בארגנטינה — שם הוא ממתין עתה להסגרתו לידי שילטונות גרמניה.

לוסיון ליאוונטה, היושב בכלא, טוען בלהט, מאז יום מעצרו, כי הוא תפימפשע וכי נעשה לו עוול עלידי המיטרה ו"בית-המישפט, למרות שבתחילת החקירה הודה ברצח. לטענתו הצטרף גם הכתב-ה"פליילי של העיתון הארץ, אבי ולנסון, ש"ניסה להוכיח בסידרת כתבות כי ליאוונטה לא רצח את אילן אשרוב. קציני-המיטרה בכירים נפגשו עם ליאוונטה בבית-הכלא, בניסיון לדלות מפינו פרטים נוספים על פרשת רצח אילן אשרוב, אלא שזה סירב לשתף פעולה, והסתפק בחזרה עקשנית על טענותיו בדבר פסותו. לוסיון ליאוונטה איננו האסיר הי-

בשעתיינה מאוחרת הרהה הי"מכונית בפיתולי הכביש שלאורך וא"די אורן, מדרום לחיפה. באחד העיקולים נעצר הרכב בחריקת-בלמים. הדלת האחורית נפתחה ובעדה השולכה גופת גבר צעיר על שפת הכביש. המכונית ביצעה תפנית מלאה, זינקה בכיוון ההפוך וכעבור זמן קצר היתה שוב בתל-אביב. הדבר היה בחודש פברואר 1972.

רק שבועות לאחר-מכן נמצאה, במיקרה, הגופה. שהיתה כבר בשלבי ריקבון. הצעיר שגווייתו הושלכה לסבך השיחים בוואדי אורן היה אילן אשרוב, דמות מוכרת ב"עולם-התחתון של תל-אביב. מציאת הי"גופה לא היתה בגדר אפתעה, שכן כל המעורה בעיסקי העולם-התחתון ידע כבר שבועיים קודם-לכן כי הצעיר, שנעלם לפי תע מנוף חייה-היללה האפלים של תל-אביב, נרצח. צרוריירות מתת-מיקלע עוזי שם קץ לחייו.

חיסול חשבונות כספיים

אידן אשרוב חוסל על רקע פרשת סחיטת כספים, בסכום של קרוב ל"מיליון לירות, מהמיליונר היהודי-ברטי בוריס קישון, שהסתכן במישחקי-קלפים עם אנשי העולם-התחתון בארץ, בהם הפי"סיד סכומי-כסף עצומים. בין שמות האנשי"שים שקישון היכב עימם למישחקי-הקלפים הוזכרו אלה של יוסף „יוזי" לריאה, בעל הביטרו פורטוריקו ברחוב דינר גוף בתל-אביב, יוסף „גזי" עמיאל, שלי"מים הפך ראש רשת להפצת הרואין בגר"מניה, וכן אילן אשרוב, שעבד בשירותו של לריאה.

לפי גירסת המיטרה היה זה אשרוב שיצא ללונדון, כדי לגבות — בעזרת איומים — מבוריס קישון כספים שהלה נשאר חייב מואתם מישחקי-קלפים סודי-